

NICCI FRENCH

Vainajien päivä

Suomentanut Raimo Salokangas

BLUE
MOON

Nicci French
Vainajien päivä

Suomentanut
Raimo Salokangas

BLUE MOON

Nicci French

Murheellinen maanantai 2020

Tiistai taakse jäänyt 2020

Keskiviikkoa odottaessa 2021

Torstain lapsi 2021

Perjantai mielessä 2022

Lauantain sielumessu 2023

Sunnuntai sarastaa 2024

Englanninkielinen alkuteos

Day of the Dead

Copyright © Joined-Up Writing 2018

Suomennoksen copyright © Raimo Salokangas ja Docendo 2024

ISBN 978-952-382-792-9

Painettu EU:ssa

Blue Moon -kirjat julkaisee Docendo

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Edgarille, Annalle, Hadleylle ja Mollylle

Yksi

Oli maanantaiaamu, oli kirkasta, oli lämmintä, liian lämmintä elokuun loppuksi, ja Charlotte Beck oli kokemassa ainoan todella draamaattisen asian joka hänelle tapahtuisi koko hänen elämänsä aikana. Hän ei ollut valmis siihen. Hänestä tuntui, ettei hän ollut valmis mihinkään.

Hän kuljetti kaoottista pientä ryhmää Heath Streetillä, kuten teki jokaisena arkipäivänä. Hän työnsi lastenvaunuja, joissa oli kymmenen kuukauden ikäinen Lulu. Hänen vasemmalla puolellaan kaksi- ja puolivuotias Oscar työnteli eteenpäin pikkuista potkupyörää. Hänen ranteensa ympärillä oli talutushihnan pää ja sen toiseen päähän oli kiinnitettyä Suki-niminen musta labradorinnoutajan pentu. Kaikki tuntui olevan kuin sumussa, mutta se ei ollut oikeaa sumua. Se oli väsymyksen sumua, joka oli itsepintaisesti roikkunut Charlotten maailman yllä viimeiset puoli vuotta. Lulu ei nukkunut öisin. Hän huusi ja hän kiljui, eikä mikään auttanut, ei mikään mitä Charlotte yritti, ei mikään mitä asiantuntijat suosittelivat.

Sen sijaan Lulu nukkui päivällä. Hän nukkui nytkin, tyytyväisenä peitteen alla vaunuissaan, tutti tiukasti suussa. Tämän tästä Charlotte kumartui vilkaisemaan häntä. Hän näytti rauhaisalta ja enkelimäiseltä. Oli vaikea uskoa, että nuo sileät kasvat pitkine silmäripsineen ja punaisine poskineen pystyivät tuottamaan niin paljon vahinkoa aikuiselle naiselle. Charlotte oli niin väsynyt että paikkoja särki. Väsymys sai silmät kirvelemään, ihon kiristymään, nivelet särkemään. Hän oli vasta kolmenkymmenen yhden. Se ei voinut olla nivelrikkoa, eihän? Saattoiko unen puute vaurioittaa luita? Siltä se tuntui.

Hänen pienen kaaoskaravaaninsa taivaltaessa ylös mäkeä Charlotte oli tietoinen siitä, mikä kaikki saattoi mennä pieleen. Suki ei ollut vielä kunnolla koulutettu. Charlotte oli aikonut opettaa sen istumaan ja pyytämään ja ylimalkaan tekemään niin kuin käsketään,

mutta hän ei ollut ehtinyt. Oli ollut niin paljon muuta tekemistä. Suki saattoi yhtäkkiä rynnätä toista koiraa kohti tai pois päin toisesta koirasta ja kiskoa heidät kaikki liikenteen sekaan. Tietenkin se oli vasta pikkuinen pentu, mutta siinä oli omistajalla todella pitelemistä. Ja Oscar potkupyörineen oli alituinen vaara itselleen ja muille. Charlotte muistutti itselleen sadannen kerran että hänen todellakin pitäisi ostaa pojalle kypärä. Mitä tapahtuisi jos tämä putoaisi pyörän selästä päälle? Millainen äiti hän ylipäätään oli? Hän ajatteli väsyneesti mahdollisia uutisotsikoita: ”Koiria kiskoi perheen liikenteen sekaan”; ”Taapero kuolee potkupyöräonnettomuudessa. Äiti pidätetty”.

Tänä aamuna kaupat tuntuivat sarjalta moitteita. Hän ohitti kahviloita, joissa istui nuoria äitejä kaksittain keskustelemassa, aivan kuin äitiys olisi helppo ja nautittava elämäntapavalinta. Ajatus siitä, kuinka edes yrittäisi istua kahvilassa Oscarin ja Lulun ja Sukin kanssa, aiheutti Charlottelle migreenin alun. Hän ohitti Mamma Mia -nimisen lastenvaatekaupan. Oscar pysäytti potkupyöränsä törmäämällä lasi-ikkunaan.

”Onko tuo robotti?” hän kysyi tuijottaen hopeanväristä, tyhjätseistä lapsenkokoista mallinukkea, jolla oli 87,50 puntaa maksava takki.

”Ei”, sanoi Charlotte. ”Se on...” Hän empi. Kuinka sen selittäisi? ”Se on nukke jolle laitetaan vaatteita.” Mallinukkejen takana Charlotte näki naisen, jolla oli pinkki tikkitaakki ja kaksi lasta, poika joka näytti samankokoiselta kuin Oscar, ja muutamaa vuotta vanhempi tyttö. Tytön vaaleat hiukset olivat ponihännällä. Charlottesta tuntui kuin katselisi sellaisten ihmisten performanssia, jotka tiesivät kuinka olla perhe ja joilla oli rahaa saada se toimimaan.

He jatkoivat eteenpäin kadulla. He olivat menossa kukkulan laelle, Whitestonen lammelle Hampstead Heathille. Se tuntui Charlottesta aina murtautuvan valoon, pois alempana olevasta pimeydestä, pois liikenteestä ja pakokaasuja tupruttavista nelivedoista, jotka veivät lapsia eri puolilla Hampsteadia sijaitseviin kymmeneen pieniin yksityisiin valmisteleviin kouluihin. Hän pysähtyi taas hammaslääkärin vastaanoton eteen. Missä vaiheessa lapset piti ensimmäisen kerran viedä hammaslääkärille? Hän katsoi ulkopuolella olevaa lasista kylttiä, jossa lueteltiin tarjolla olevat palvelut. ”Julkkishymyjien valikoima.” Se

kuulosti sellaiselta mille hänellä olisi käyttöä. ”Entiset ajat takaisin tuovia käsittelyjä.” Vielä parempaa. Hän ajatteli itseään kymmenen vuotta sitten – oliko siitä tosiaan niin pitkä aika? – yliopistossa. Niitä perjantai- ja lauantai-iltoja, nukkumista aamupäivään. Ei ketään ruokittavana. Ei huolta muista kuin itsestä ja siitä että joku kämppis käytti viimeiset maidot. Hän näki itsensä peilissä. Mitä mahtaisi kaksikymmentäyksivuotias Charlotte Beck ajatella kolmekymmentäyksivuotiaasta Charlotte Beckistä, univajeineen, pesemättömine hiuksineen ja – hän äkkiä huomasi – tahroineen paidan etumuksessa? Hän veti takin vetoketjun niin ylös ettei se näkynyt.

He jatkoivat ylös mäkeä.

”Minne me mennään?” Oscar sanoi.

”Sinne minne me aina menemme. Lammelle. Ehkä me joskus hankimme veneen.”

”Minkälaisen veneen?”

”Pienen purjeveneen.” Se kuulosti huonolta ajatukselta heti kun sanat olivat päässeet hänen suustaan.

Ja sitten se tapahtui.

Hopeanvärinen välähdys auton ohittaessa ja jatkaessa mäkeä alas.

Liian kovaa, hän ajatteli ja kääntyi Oscariin, vaunuihin ja Sukiin päin. Hän ei katsonut oikeaan suuntaan, mutta hän kuuli huutoja ja sitten kirskuvan äänen ja sitten törmäyksen ja metallin äänen ja sitten pirstoutuvan lasin. Hän tuijotti alemmas mäkeen. Hänen oli vaikea käsittää mitä hän näki, koska kaikki oli yhtäkkiä toisin. Kukaan ei liikkunut ja maailma oli muuttunut äänettömäksi, paitsi että jossain soi kello, murtohälytin tai palohälytin. Kaiken todennäköisyyden vastaisesti, kuin unessa, hänet ohittanut hopeanvärinen auto oli nyt työntyneenä sisään kaupan näyteikkunaan. Se oli melkein kokonaan sisällä. Ylös mäkeä tullut valkoinen pakettiauto oli pysähtynyt keskelle tietä ja kuljettaja oli tullut ulos mutta ei tehnyt mitään, seisoi vain ja katsoi.

Charlottesta tuntui kuin normaali elämä olisi murtunut ja hän olisi astunut ulos halkeamasta ja kaikki oli erilaista eikä missään ollut järkeä. Hän alkoi kävellä hitaasti kohti hävitystä ja pysähtyi sitten. Hänellä oli Suki; hihna oli kiinni hänen ranteessaan. Mutta hän oli unohtanut lapsensa. Hän palasi ja tarttui vaunujen aisaan. Lulu oli

yhä syvässä unessa. Oscar katsoi ryttääntynyttä autoa, suu auki kuin hämmästyttä kuvaava piirros satukirjassa.

”Tule”, Charlotte sanoi hänelle ja tarttui sitten vasemmalla kädellään kömpelösti pojan oikeaan ja ohjasi vaunuja toisella kädellä, jossa myös Sukin hihna oli kiinni. Lähemmäksi tultuaan hän näki että jotkut vain seisoivat ja toljottivat. Kaksi naista oli tullut ulos kahvilasta. Ja postimies. Ei. Charlotte korjasi ajatustaan: se oli *postinainen*. Naisella oli hauska punainen kärry ja hänellä oli paketti kädessä. Seuraavaksi Charlotte näki hahmoja makaamassa maassa. Miksi kukaan ei auttanut heitä? Kuka tätä kaikkea johti? Hän katsoi ympärilleen. Hän halusi että paikalle tulisi poliiseja, jotka ottaisivat johdon ja vetäisivät nauhan ja käskisivät kaikkien pysyä sen takana. Mutta ei ollut ketään. Vain tavallisia ihmisiä, jotka eivät tienneet mitä tehdä.

Kaksi nuorta naista seisoi hänen vieressään. Toisella oli nahkalaukku olalla.

”Onko sinulla puhelinta?”

Nainen näytti hämmentyneeltä ja Charlotte toisti kysymyksen. Toinen nainen nosti kättään näyttääkseen siinä olevan puhelimen.

”Ambulanssi”, sanoi Charlotte. ”Hätänumero. Soita siihen nyt heti.”

Hän katsoi toista naista, osoitti sitten lapsiaan. ”Pidä huolta heistä”, hän sanoi. ”Pienen hetken. Palaan pian.”

Charlotte otti Sukin hihnan ranteestaan ja antoi sen Oscarille, jonka suu oli yhä auki. ”Huolehdi Sukista vähän aikaa. Voitko tehdä sen?”

Poika nyökkäsi vakavana. Charlotte kääntyi ja käveli autoa kohti. Ihminen retkotti puoliksi jalkakäytävällä, puoliksi kadulla, raajat levällään. Toinen jalka oli vääntynyt tavalla joka tuntui väärältä. Charlotte polvistui naisen viereen ja katsoi tätä silmiin. Hänen mielensä oli tyhjä siitä mitä olisi pitänyt tehdä. Pitikö uhria siirtää vai olla liikuttamatta?

”Millainen olo?” hän kysyi.

”Jalkani”, nainen sanoi. Ainakin hän pystyi puhumaan.

”Onko mitään muuta?”

”Mieheni. Missä minun mieheni on?”

”Ambulanssi on tulossa”, Charlotte sanoi ja toivoi että se piti paikansa. Hän siirtyi auton toiselle puolelle. Vanha mies makasi selällään.

Mies tuijotti ylös taivaalle silmää räpäyttämättä ja mitään näkemättä. Tämä oli ensimmäinen kuollut ihminen jonka Charlotte oli koskaan nähnyt.

Hän astui autoa kohti. Hän näki sisällä lysähtäneen hahmon. Hän ei erottanut oliko se mies vai nainen. Hän oli avaamassa auton ovea kun kuuli nyyhkevän äänen. Hän käänsi päätään: se kuului sisältä kaupasta. Hän astui sisään siitä mikä oli ollut näyteikkuna. Hän kuuli lasin rätisevän jalkojensa alla, laski katseensa ja tajusi että liike oli Mamma Mia, se lastenvaatekauppa.

Hän meni peremmälle ja näki hahmon makaamassa lattialla puoliksi auton etupyörien alla. Hänen kumartuessaan hahmoa kohti se valitti ja liikahti, ja yhtäkkiä hän tunsu yllään lämpimän roiskauksen ja näki, että hahmo oli nainen ja että tämän olkapäästä tai olkapään läheltä pursui verta. Sitä tuli sykäyksinä, kuin sitä olisi puhallettu ulos, sitten vedetty henkeä ja puhallettu taas ulos. Nainen tuijotti ylös häneen, katsoi suoraan Charlotten silmiin. Charlotte tunsu äkillistä halua juosta pois ja antaa jonkun muun hoitaa asia.

Hänellä oli hämärä muistikuva siitä mitä pitäisi tehdä. Painaa jotain. Se se oli. Mutta mitä. Hän peitti haavan sormillaan, mutta veri kupli niiden lomitse. Se ei auttanut. Sitten hän siirsi kätensä hie-man haavaa alemmaksi ja painoi taas, tosi kovasti. Verivirta tyrehtyi, aivan kuin hän olisi astunut puutarhaletkun päälle. Hän painoi vielä kovemmin ja nainen henkäisi.

”Kuolenko minä?” nainen sanoi, silmät väristen.

”Ambulanssi on tulossa”, Charlotte sanoi.

”Joey”, nainen sanoi. ”Ja Cass.”

Äkkiä Charlotte tajusi, että tämä oli se nainen jota hän oli katsellut ikkunan läpi, ja sitten hän ajatteli missä naisen lapset mahtoivat olla.

”He ovat varmasti turvassa”, Charlotte sanoi.

Hän vilkaisi ympärilleen, melkein peläten mitä saattaisi nähdä. Sivuseinän vieressä olivat ne kaksi lasta, käpertyneinä lattialla, katse järkytyksestä lasittuneena. Charlottesta tuntui että hänen pitäisi tehdä jotain, mutta ei uskaltanut siirtää kättään. Sitten hänen ympärillään oli hyörinää, univormuja, nuoria miehiä ja naisia kuin sumussa. Joku huusi hänelle kysymyksiä mutta hän ei kyennyt ajattelemaan. Hänet vedettiin pois naisen luota ja tämä hävisi ensihoitajien joukon taakse.

Charlotte astui taaksepäin, lasi yhä narskuen jalkojen alla. Hän katsoi kahta lasta, jotka olivat yhä käpertyneinä lattialla, ja ojensi kätensä avuttomasti.

Hän muisti omat lapsensa ja siirtyi varovasti tuhoutuneen kaupan halki. Virkapukuisia ihmisiä oli joka puolella. Jotkut heistä katsoivat häntä tarkkaavaisesti. Hän astui ulos ja tunsu auringonpaisteen ja kuuli kuinka haukottiin henkeä. Hän oli ymmällään ja mietti mistä tässä oli kysymys, ja sitten hän katsoi itseään, punaisena yltä päältä, ja ymmärsi että kyse oli hänestä.

Kaksi

Konstaapeli Darren Symons oli ollut työssä vasta runsaat kaksi kuukautta. Vakavin onnettomuus jonka hoitamiseen hän oli aiemmin osallistunut, oli se kun betoniauto oli töytäissyt nuoren miehen moottoripyörän selästä. Mies ei ollut kuollut, vain taittanut jalkansa. Tämä oli jotain muuta. Hän katseli tuhoa jotenkin pelonsekaisen kunnioittavasti. Se oli kuin houreunta: välähteleviä sinisiä valoja, hopeanvärinen auto kaupan sisään työntyneenä, murskaantuneen lasin siruja kimaltelevina jalkakäytävällä, ruumis yhä kiinni romuttuneessa autossa. Näkymä ei tuntunut todelliselta, ei yhtään todellisemmalta kuin lapsenkokoinen mallinukke, joka seisoivat levollisena kaupan sekasotkun keskellä. Hän näki kuinka ruumis nostettiin paarelle. Naispoliisi vei kahta pientä lasta odottavaan autoon. Hän näki verta jalkakäytävällä. Hän kuuli jonkun itkevän, kovaa ja korkealta.

”Konstaapeli Symons. *Darren*.” Hän räpäytti silmiään ja kääntyi kohti esimiestänsä, joka viittoili ympärilleen. ”Todistajat. Ota heidän nimensä. Ennen kuin he häipyvät.”

Hän nyökkäsi ja otti esiin muistikirjansa. Kynä värisi paperilla hänen kirjoittaessaan päivämäärän: 3. lokakuuta 2016. Hän katsoi kelloaan ja lisäsi ajan: 09.11. Sulkunauhojen takana tungeksi ihmisjoukko ja lisää väkeä nousi mäkeä, ihan kuin olisivat konserttiin menossa. Kuinka he kuulivat niin nopeasti? Hän kohotti katseensa ja näki kasvoja talojen ikkunoissa.

Jalkakäytävällä istui nainen, joka oli yltä päältä veressä ja piteli hihnaa jonka päässä oli pieni koira; aina kun se kiskoi, naisen vartalo nytkähti siihen päin. Miksi kukaan ei huolehtinut naisesta? Symons lähestyi varovasti, kuin nainen olisi pommi joka saattaisi räjähtää, ja tämä kohotti katseensa. Hänen kasvonsa olivat järkytyksestä kalpeat, mutta hän vaikutti vahingoittumattomalta. Vaunuissa hänen vieressään oli vauva, niin mahdollisimman kuin se tuntuikin, nukkuen

kaiken hälinän keskellä, tutti suussa ja silmät väristen unien tahdissa. Pikkuinen poika, jolla oli raidallinen suojapuku, hyppeli jalkakäytävältä ja takaisin, posket kiihtyneen punaisina.

”Oletteko loukkaantunut?” Symons sanoi.

Heidän takaansa hän kuuli sahan ujelluksen: sen täytyi tulla siitä kun autoa leikattiin auki, jotta ruumis saatiin ulos.

”Minä? En. Minä vain...” Ääni haipui. ”Minulla on vähän huono olo.”

”Tuo on verta!” poika karjui. ”Veristä verta.”

Hän pomppi edestakaisin, huohotti ponnistuksesta, kasvot kurtussa ja katse hehkuen.

”Sopiiko että esitän muutaman kysymyksen?” konstaapeli Symons kysyi. ”Siitä mitä te näitte.”

”En minä nähnyt mitään.”

”Te olette ihan veressä.”

Nainen katsoi itseään, häkeltyneenä. ”Se on sen naisen verta. Kuoleeko hän? Missä hänen lapsensa ovat?”

”Kenen?”

”Naisen siellä kaupassa. Minä yritin...”

”En tiedä siitä mitään”, Symons sanoi. ”Jos voisitte kertoa mitä näitte.

”Se meni niin että paukahti”, poika huusi. ”Oltiin menossa lamelle. Me ostetaan pian purjevene.”

”Aloitetaan teidän nimestänne.”

”Nimeni on Charlotte Beck”, nainen sanoi. Hän alkoi itkeä, hento vartalo vapisi, kyyneleet valuivat kasvoilla.

Symons istui jalkakäytävälle hänen viereensä ja laski käden hänen olalleen. Pieni poika lakkasi hyppimästä ja kyykistyi naisen viereen.

”Sen voi pestä pois”, poika sanoi. ”Äiti. Älä itke.”

”Olin varastohuoneessa”, sanoi Mamma Mian omistaja. Hänen äänensä sortui. Hän kosketteli jatkuvasti kasvojaan, vartaloaan, kuin tarkistaisi oliko vammoja. ”Olin etsimässä—” Hän lopetti. ”Sillä kai ei ole merkitystä mitä minä olin etsimässä.”

”Te siis ette nähnyt mitään?” konstaapeli Symons kysyi.

”Luulin että se oli maanjäristys. Tai pommi. Ajattelin että kuolisin.”

Hän tuijotti Symonsia. ”Käperryin pöydän alle”, hän sanoi. ”En koettanut auttaa, menin vain piiloon.”

”Se on ihan luonnollista”, Symons sanoi.

”Autossa oli joku toinenkin.”

”Todellako?”

”Mies. Hattu päässä, luulisin. Se kävi niin nopeasti, mutta luulen että havaitsin hänet. Onko hän kadonnut? Se on kummallista, eikö totta?”

”Siinä oli jotain kummallista.”

Symons katsoi miestä. Hän oli vankkarakenteinen, hiukset leikkattu lyhyiksi, farkut ja paksu vihreä pusakka. ”Tietenkin se oli kummallista”, poliisi sanoi. ”Että ajaa auton sisään kauppaan. Ei sen kummallisemmaksi pääse.”

”En tarkoita sitä. Näytti siltä kuin autoa ei olisi ohjattu. Se pikeminkin vain rullasi alas mäkeä, hallitsemattomasti.”

”Rullasi? Mitä tarkoittatte?”

”Kerron vain mitä näin.”

”Voitteko antaa nimenne ja puhelinnumeronne?”

”McGill”, mies sanoi. ”Dave McGill.” Ja hän saneli puhelinnumeron.

Symons yritti keskittyä. Aurinko paistoi niin terävästi ja äänet olivat niin läpituokevia, hälytyskello soi yhä, saha ujelsi, torvet toitottivat kadun päässä ja etäältä kuului sireenien ääni. Hän katsoi edessään olevaa naista, jonka nimi oli Sally Krauss ja joka vapisi näkyvästi ja piti kiiltävää ruskeaa laukkaa rintaansa vasten kuin kilpeä.

”Hän oli kalju”, Sally Krauss sanoi. ”Hän oli lysähtäneenä. Varmaan saanut sydänkohtauksen. Enolleni kävi niin. Hän törmäsi päin puuta. Äkillinen sydänkohtaus. Ei kuulemma ehtinyt tuntea mitään.”

Symons katsoi muistinpanojaan. Kaikki olivat nähneet jotain erilaista. Hän huokaisi.

”Nimeni on Adrian Greville ja näin kaiken”, sanoi mies jolla oli ylähuulessaan langanohuet viikset. ”Se tuli suoraan minua kohti. Se meni tämän verran ohi.” Hän kohotti peukalon ja etusormen ku-

vatakseen kuinka läheltä piti. ”Se osui siihen vanhaan pariskuntaan. Näin kuinka mies lensi ilmaan. Näin hänen kasvonsa. Voisin vannoa että hän katsoi suoraan minuun. Mies parka.”

”Näittekö lainkaan kuljettajaa?”

”Ihan kunnolla. Hän istui siinä ja piti kiinni ratista. Hän hymyili. Se ei ollut onnettomuus. Hän teki sen tarkoituksella.”

Jotkut todistajat vaikuttivat haluttomilta lähtemään. He kuljeskelivat ympäriinsä ryhmissä, keskustellen. Yksi heistä, se vihreäpusakkainen, se joka oli havainnut jotain outoa onnettomuudessa, että auto oli vaikuttanut rullaavan alas mäkeä, istui jalkakäytävälle verisen Charlotte Beckin viereen. Tämän pieni poika istui äidin vieressä ja imeskeli poliisin antamaa tikkaria, ja vauva nukkuu vaunuissaan. Charlotte katsoi miestä ilme huumaantuneena. ”Minun pitäisi mennä kotiin”, hän sanoi.

”Minä näin mitä te teitte.”

”Tein vain sen mitä kuka tahansa olisi tehnyt.”

”Paitsi että kukaan ei tehnyt. Saatte varmaan mitalin.”

Mies nousi ja ojensi kätensä auttaakseen Charlotten ylös. ”Kas niiin”, hän sanoi. ”Minä olen Dave. Saatan teidät kotiin. Antakaas kun työnnän vaunuja.”

Pirstoutuneessa tilassa joka oli ennen ollut Mamma Mia, pieni joukko valkopukuisia rikospaikkatutkijoita nosti miehen ruumiin ulos autosta. Mies oli keski-ikäinen ja hänellä oli lyhyiksi leikatut hiukset ja oikeassa poskessa luomi. Hänellä oli harmaat housut ja harmaavalkoruuudullinen paita, lenkkarit, kello jossa oli metalliranneke. Hänen ihonsa näytti kalpealta, silmät olivat jäähmettyneet ammolleen hämmästyneeseen tuijotukseen.

Hänet laskettiin paareille. Hänen kätensä jäi roikkumaan ja yksi poliiseista nosti sen hänen rinnalleen.

”Verta ei ole paljoa”, nainen sanoi.

Heidän siirtäessään ruumista pois yksi tutkijoista kumartui ja ojensi kätensä koettaen välttää lasia ja vääntynyttä metallia.

”Sainpa”, hän sanoi ja kohotti lompakkoa.

***

Ylikonstaapeli June McFarlane kävi lompakon läpi välittämättä käteisestä ja luottokorteista. Hän otti sieltä ajokortin. Epäselvä pikselöitynyt valokuva esitti selvästi auton miestä.

”Geoffrey Udo Kernan”, hän luki ääneen. ”Motherwell Road kymmenen, RM10 9BB.” Hän katsoi Symonsia. ”Tiedätkö sinä missä se on? Onko se Lontoon ulkopuolella?”

”Se on Romfordia, luulisin. Riippuu siitä mitä tarkoittaa Lontoon ulkopuolisella. Haluatko että järjestän jonkun menemään sinne?”

McFarlane pudisti päätään. ”Mennään itse. Nyt heti.”

Symons näytti epäileväiseltä. ”Sinne on pitkä matka.”

”Ei sillä väliä. Täällä on kuolleita ihmisiä, vammoja saaneita ihmisiä. Meidän täytyy tehdä se itse.”

Oli puoli neljä iltapäivällä. Aurinko oli jo matalalla taivaalla. Tie oli yhä suljettuna ja vartioituna, poliisiautoja ja pakuja pysäköitynä sen varteen. Mutta ihmisjoukot olivat lähteneet, auto oli hinattu pois, lasi oli siivottu. Onnettomuustutkijoiden tiimi teki ankarasti töitä, otti kuvia, mittasi luisujälkiä, keräsi repeytyneitä metallinpaloja, noudatti menettelytapoja ja loi kaikelle järjestyksen ja merkityksen. Mamma Mia oli pelkkä rosoinen aukko.

Samaan aikaan McFarlane ja Symons olivat pohjoisella kehätiellä ruuhkaan juuttuneina. He olivat tarkistaneet paikan navigaattorista. Symons ei ollut ollut täysin oikeassa. Kernanin kotipaikka oli enemmän Barkingia kuin Romfordia, mutta se ei ollut yhtään lähempänä.

”On väärä aika päivästä olla liikenteessä”, Symons sanoi.

”Milloin on oikea aika?” sanoi McFarlane. ”Ehkä joskus kolmelta aamulla.”

Heillä oli ollut aikaa tarkistaa Kernanin nimi poliisin tiedostoista. Ei mitään. Symons alkoi puhua rikospaikasta, siitä mitä oli saattanut tapahtua, mutta McFarlane vaiensi hänet.

”Odotetaan ja katsotaan”, hän sanoi, ja lopun matkaa he puhuivat muista asioista. Kesti yli tunnin ennen kuin he erkanivat pohjoiselta kehätieltä Barkingin rampille ja siitä Motherwell Drivelle, jonka päällyste oli sodanjälkeistä soralaastia, talot kaksikerroksisia rivitaloja, kaksi huonetta kummassakin kerroksessa. He istuivat yhä autossa.

”Tämä on aina kummallinen hetki”, McFarlane sanoi, ”se kun kohta soittaa jonkun ovikelloa ja pilaa jonkun elämän.”

”Ehkä hän asui yksinään”, Symons sanoi. ”Tai ehkä se ei ole kenenkään koti.”

”Emme me sitä tässä istumalla saa selville”, sanoi McFarlane, ja he nousivat autosta ja kävelivät pikku polkua. He pysähtyivät pihatielle pysäköidyn harmaan porrasperäisen Peugeotin viereen.

”Näyttää jonkun kodilta”, McFarlane sanoi; hän painoi ovikelloa ja he kuulivat etäisen kilinän. Kuului liikkumisen ääntä ja askelia ja sitten ovi avautui. Naisella oli yllään väljät farkut, valkoinen paitapusero ja turkoosi villatakki, jonka toisessa hihassa June McFarlane huomasi pieniä reikiä. Koita. Mutta varsinaisesti he näkivät naisen kasvot, kalpeat ja ahdistuneet, ja kontrasti sai hänen tummat hiuksensa näyttämään lähes mustilta.

”Tunnetteko te Geoffrey Kernanin?” McFarlane kysyi, ja Symons tunsikin kuinka se, mikä oli tapahtumassa, sai hänen vatsansa muljahtamaan.

”Hän on mieheni”, nainen sanoi.

”Sopiiko että tulemme sisään?”

Ensin he vain istuivat vaivautuneina etuhuoneessa ja katsoivat kun rouva Kernan itki. McFarlane kumartui hieman eteenpäin ja ojensi tälle paperinenäliinoja jotka hänellä oli jo valmiina. Symons meni pieneen keittiöön, löysi purkin pikakahvia ja laittoi mukilliset heille kaikille, lisäten monta lusikallista sokeria rouva Kernanille. McFarlane istui hänen viereensä ja pani hänet juomaan sen.

”En saata uskoa sitä”, rouva Kernan sanoi. ”En saata uskoa sitä. Ajattelen koko ajan että pian herään.”

”Olen kovin pahoillani”, McFarlane sanoi.

”Ajattelin että jotain oli tapahtunut. Mutta ei tätä.”

”Mitä tarkoittatte? Miksi ajattelitte että jotain oli tapahtunut?”

”Ilmoitin hänet kadonneeksi.”

McFarlane katsoi Symonsia ilme hämmentyneenä. ”Luulin että sinä sanoit...” hän aloitti.

”Minä tarkistin”, Symons sanoi. ”Siellä ei ollut mitään.”

McFarlane kääntyi rouva Kernaniin päin. ”Milloin teitte ilmoituksen?”

”Kolme päivää sitten. Menin poliisiasemalle ja sanoin että hän on kateissa.”

”Annoitteko lausunnon?”

”Heitä ei kiinnostanut. Sanoivat että hän oli todennäköisesti vain yhtäkkiä lähtenyt pois. Että ihmiset tekevät sellaista.”

”Eli ette siis antanut lausuntoa?”

”He vain käskivät minun mennä. Heitä ei kiinnostanut. He sanoivat: ’Tulkaa uudestaan muutaman päivän päästä, jollei hän ole vielääkään tullut kotiin.’ Ja nyt... nyt...” Ja hän alkoi taas itkeä.

”Rouva Kernan, ajattelitteko—”

”Tiesin ettei hän tekisi sellaista.”

”Tekisi mitä?”

”Kävin tapaamassa sisartani ja kun palasin, hän ei ollut kotona. Arvelin että hän oli mennyt kävelyille tai tavannut jonkun kaverin jossain. Mutta aikaa kului eikä hän vastannut puhelimeensa ja sitten hän ei palannut lainkaan. Odotin koko seuraavan päivän, ja sitten hänen työpaikaltaan soitettiin ja kysyttiin miksi hän ei ollut ottanut yhteyttä, ja sitten minä menin poliisiasemalle.”

”Onko teillä lapsia?”

Nainen kietoi käsivarret ympärilleen lohduksi. ”Ned. Hän on yliopistossa. Minun pitää kertoa hänelle. Hän on siellä ensimmäistä vuotta. Hän on vasta aloittanut. En kertonut hänelle että Geoff on kadonnut. En halunnut huolestuttaa häntä. Ja nyt...” Hän taputteli kasvojaan nenäliinalla. Hänen silmänsä näyttivät kipeiltä.

”Olivatko hän ja isä läheisiä?”

”He riitelivät usein. Mutta se johtui siitä että he olivat niin samanlaisia.”

”Mikä miehenne työ oli?”

”Hän on myyntimies.”

”Myy mitä?”

”Saniteettituotteita. Yrityksille. Hän on paljon liikkeellä.” Rouva Kernan räpytteli silmiään. ”Oli liikkeellä. Tämä on ensimmäinen kerta kun sanoin jotain sellaista.”

”Niin”, sanoi McFarlane. ”Se on vaikeaa. Onko tuo teidän autonne tuolla ulkona?”

”Se on hänen autonsa. Se on itse asiassa yhtiön auto.”

”Onko hänellä toinen? Nissan, hopeanharmaa metalliväri?”

”Ei, meillä on vain yksi.”

”Tämä tapaus sattui Heath Streetillä Hampsteadissa. Olisiko miehellenne voinut olla mitään työhön liittyvää tai yksityistä syytä olla siellä?”

”Hän liikkui työnsä takia koko ajan ympäriinsä, joka puolella maata. En tiedä mitään erityistä Hampsteadista.”

”Ehkä hänellä on siellä liiketuttava. Tai ystävä.”

”Mitä te tarkoitatte ystävällä?”

”Hänellä on saattanut olla tapaaminen jonkun kanssa.”

”Ei minun tietääkseni. Mitä siellä oikein tapahtui?”

McFarlane kuvaili törmäyksen.

”Kuoliko kukaan? Tarkoitan että Geoffin lisäksi.” Hän veti rajusti nikottaen henkeä lausueessaan nimen.

”Yksi henkilö kuoli tapahtumapaikalla. Muutkin saivat vammoja, jotkut vakavia.”

Rouva Kernan otti paperinenäliinan taskustaan ja niisti nenänsä.

”Rouva Kernan, tiedän että tämä on todella huono hetki. Mutta minun täytyy kysyä muutamaa asiaa.”

”Mitä asioita?”

”Oliko teidän ja miehenne välillä mitään ongelmia?”

”Mitä tarkoitatte?”

”Aviollisia ongelmia.”

”Ei. Ei mitään sellaista.”

”Teidän miehenne on joutunut olemaan paljon poissa kotoa. Oliko se vaikeaa?”

”Toisinaan. Me selvisimme siitä.”

”Kuinka asiat sujuivat työssä?”

”Hyvin. Ihan tavallisesti. Liikaa työtä, ei tarpeeksi palkkaa.”

”Oliko mitään viime aikoina?”

Rouva Kernan pudisti päätään. Hänen kasvonsa olivat olleet surusta ilmeettömät, mutta ilme muuttui yhtäkkiä ja hän näytti epäluuloiselta. ”Mitä tarkoitatte?”

”En tarkoita mitään.”

”Epäilettekö te, että hän teki sen itselleen?”

Puhelin soi ja rouva Kernan nousi vastaamaan. McFarlane vei mu-

kit keittiöön ja pesi ne. Katsoessaan ulos ikkunasta hän näki punarinan kököttämässä maahan painetun lapion varren nokassa. Muuten puutarha näytti pienoiselta rakennustyömaalta ja sen perällä oli kasa isoja päällystelaattoja.

”Tuo oli Geoffin ajatus”, sanoi ääni hänen takanaan. Rouva Kernan oli tullut keittiöön. ”Hän sanoi, että siinä olisi mukava grillata.”

”Onko teillä ketään joka voisi tulla seuraksenne?”

”Voisin pyytää sisartani.”

”Hyvä.”

Autoon palattuun he istuivat hiljaa jonkin aikaa.

”Minusta hän jätti jotain kertomatta”, Symons sanoi. ”Luulen että heillä oli ongelmia.”

”Kaikilla on ongelmia”, sanoi McFarlane.

”Mutta sehän on ihan selvää, eikö totta?”

”Onko? Hyvä. Selitä minulle.”

”Geoffrey Kernan, paineita työssä, onneton avioliitossa, lopulta kilahtaa. Hän jättää entisen elämänsä, kuljeskelee ympäriinsä muutamana päivänä ja tekee päätöstä siitä mitä tehdä kaiken kanssa. Sitten hän ottaa auton ja lopettaa sen kaiken. Yksinkertaista.”

”Jonkin auton. Ei omaa autoaan.”

”Ei missään laissa sanota, että pitää käyttää omaa autoaan.”

”Ja Hampsteadissa, puolentoista tunnin ajomatkan päässä?”

”Hän halusi mäen.”

”Miksi hän tarvitsee mäen? Hän on autossa, ei ostoskärryssä.” Poliisit katsoivat toisiaan. ”No”, McFarlane jatkoi, ”se kaikki selviää huomenna. Sitä ennen ota selvää siitä autosta jota hän käytti.”

Tohtori Jane Franklin, patologi, katsoi Geoffrey Kernanin ruumista ja siirsi sitten katseensa maskeihin ja vihreisiin kaapuihin sonnustautuneeseen opiskelijaryhmään.

”Luitteko muistiinpanot?”

Kuului mutinaa.

”No?”

”Auto-onnettomuus.”

”Ja?”

”Mahdollinen sydänkohtaus.”

”Mitään muuta?”

”Tai halvaus. Tai itsemurha.”

”Poliisiraporttien ongelma”, tohtori Franklin sanoi, ”on se, että niistä tuppaa tulemaan silmälappuja. Unohtakaa mitä olette luke-
neet. Mitä te näette tässä?” Hän osoitti runnettuja kasvoja ja otsaa
skalpellilla. ”Sinä.” Hän osoitti yhtä kalpeakasvoisista opiskelijoista.

”Tuota... murtuma—”

”Seis”, sanoi tohtori Franklin terävästi. ”Antakaas kun muotoilen
kysymyksen uudelleen. Mitä te *ette* näe?”

Kuului lisää mutinaa, mutta ei varsinaisesti sanoja.

”Onko kellään teistä ollut koskaan päävammaa? Olette lyöneet
nenänne? Mitä siitä seuraa?”

”Verta?” rohkeni yksi opiskelija sanoa, värisevällä äänellä.

”Niin. Verta. Paljon. Näissä haavoissa ei ole lainkaan verta. Mikä
merkitsee että?”

”Että sydän ei lyönyt.”

”Toisin sanoen?”

”Hän oli jo kuollut.”

”Juuri niin.”

”Mutta kuinka kuollut ihminen voi ajaa autoa?”

”Me olemme patologeja”, sanoi tohtori Franklin. ”Me emme katso
raportteja. Me katsomme ruumista.”

”Otin selvää autorekisterikeskuksesta”, Symons sanoi. ”Se Nissan
kuuluu Didcotissa asuvalle Alexander Christos -nimiselle henkilölle.”

”Onko hän Kernanin ystävä?”

”Se oli hieman mutkikasta. Puhuin paikallispoliisin kanssa ja he
ottivat yhteyttä Christosiin.”

”Kerro mutkaton versio.”

”Auto on ilmeisesti varastettu.”

”Ilmeisesti?”

”Christos on lomalla Kanariansaarilla. Hänen tietääkseen auto on
pysäköitynä hänen talonsa edessä.”

McFarlane kurtisti kulmiaan, ärtyneenä. ”Mistä tässä oikein on
kysymys? Tämä vessapaperimyöntimies menee Didcotiin saakka, va-

rastaa auton ja sitten ajaa Hampsteadiin tappamaan itsensä.”

Ovelta kuului koputus ja nuori konstaapeli kurkisti sisään. ”Puhelu sinulle. Se on tohtori Franklin. Hän haluaa puhua kanssasi.”

Tohtori Franklin ja McFarlane tapasivat tutkimushuoneen ovella. ”Pystytkö katsomaan ruumista?”, hän kysyi.

”Olin siellä paikan päällä.”

”Siltikin. Joillekin ihmisille tuottaa vaikeuksia se kun heidät on leikattu auki. Haluan näyttää sinulle jotain.” Hän johdatti McFarlanen yhden pöydän luo ja veti lakanan ruumiin päältä. ”Katsopata tätä.” Hän osoitti skalpellinsa kärjellä viiltoa keskellä kuolleen miehen kaulaa. ”Näetkö tuon?”

”Kieliluun”, täydensi hänen assistenttinsa ja katsoi hentoa hevosenkengän muotoista luuta. ”Se on katkennut.”

”Entä sitten? Hän oli autokolarissa. Paljon on täytynyt murtua. Olen kuullut kieliluusta. Se on merkki siitä että on kuristettu. Mutta se ei ole sataprosenttisen varmaa.”

”Aivan, mutta se on riittävän tarkka merkki.”

”Mitä tuo tarkoittaa?”

”Kuristaminen katkaisee kieliluun noin kolmanneksessa tapauksista. Mutta kun kieliluu on poikki, se merkitsee aina kuristamista.”

”Mutta hän oli auto-onnettomuudessa.”

”Se on se toinen asia. Hän oli jo kuollut.”

”Sanoit sen juuri”, McFarlane sanoi. ”Kuristettu.”

”Ei, tarkoitan että todella kuollut. Niin että nuo monet kasvovammat, tässä ja tässä—” hän osoitti murskaantunutta päätä, sisään painunutta poskiluuta – ”ne eivät vuotaneet verta.”

”Kernan ei siis kuollut tapahtumapaikalla.”

”Ei.”

”Osaatko kertoa kuolinajan?”

”Tiedätkö mitä minä inhoan?”

”Varmaan monia asioita.”

”Niin. Mutta sitä minä todella inhoan, että ihmiset ovat katsoneet television rikossarjoja ja odottavat minun sanovan, että uhri kuoli kello kaksi kaksikymmentäkaksi aamuyöllä kaksi päivää sitten.”

”En ehdi paljon katsoa televisiota. Ja olen poliisi, joten tiedän että nuo asiat ovat fiktiota.”

”Hyvä. No tiedetäänkö missä Kernan kuoli?”

”Ei vielä.”

”Tiedetäänkö missä hänen ruumistaan säilytettiin?”

”Ei.”

”Tiedetäänkö ympäristön lämpötila? Ilmankosteus?”

”Ymmärrän pointin. Mutta onko se saattanut tapahtua kaksi kolme päivää aikaisemmin?”

Tohtori Franklin kurtisti kulmiaan. ”Kyllä”, hän sanoi viimein. ”Se on voinut olla kaksi kolme päivää. Aika saattaa myös olla pidempi. Paljon pidempi. Tai lyhyempi. Mutta se on varmasti ollut vähintään useita tunteja ennen tapausta.”

”Ymmärrän”, sanoi McFarlane, joka ei ymmärtänyt.

”Jos nyt oltaisiin televisiossa, patologi lähtisi kuulustelemaan todistajia ja ratkaisisi tapauksen itse.”

”Kunpa tekisitkin niin.”

Darren Symons niisti nenänsä, pyyhki silmiään ja pani sitten kurkkupastillin suuhunsa. Päivä oli jatkunut liian pitkään. Sen tuottama kamala kiihtymys oli haihtunut ja nyt hän halusi vain lähteä kotiin, tilata noutoruokaa, katsoa hieman televisiota, mennä nukkumaan.

”Minulla on yksi kysymys”, hän sanoi.

”Vainko yksi?” sanoi McFarlane.

”Se on kumminkin aika pitkä. Kuinka myyntimies Barkingista saattoi olla kadoksissa monta päivää, tulla murhatuksi ja päätyä autoon joka tulee holtittomasti alas Heath Streetiä? Tai ehkä tarkoitan että miksi.”

”Hyvä uutinen on että meidän ei tarvitse ottaa selvää. Se on muuttanut murhatutkinnaksi, noussut paljon yli meidän tasomme. Joku muu joutuu nyt hoitamaan Geoffrey Kernanin.”

Frieda Kleinin lopullinen tilinteko

Psykologin kaksintaistelu synkän vihollisensa kanssa huipentuu vihdoinkin – ja vain toinen voi selvitä siitä hengissä.

Pohjois-Lontoon vilkkaalla ostoskadulla kolaroi karannut auto, mutta kuljettajan paikalla istuva mies on murhattu viikkoa aiemmin.

Hampstead Heathissa roihuaa nuotio: liekeissä makaa seuraava uhri.

Syksyn lehtien putoillessa Lontoossa riehuu sarjamurhaaja ja leikkii kissaa ja hiirtä poliisin kanssa. Kuolonuhrien määrä nousee vauhdilla, mutta tutkinta ei ota edistyäkseen.

Asialla ei olekaan mikään tavallinen tappaja, vaan jokainen uusi uhri on tarkoitettu viestiksi ainoastaan yhdelle naiselle – psykologi Frieda Kleinille.

Viesti on yksinkertainen: sinä olet seuraava...

Blue Moon -kirjat
kustantaa

DOCENDO

www.docendo.fi

9 789523 827929

KL 84.2

ISBN 978-952-382-792-9